

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387628224/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

vendinger mod et saa passende Partie, thi Grunden hertil skjulte hun omhyggeligt.

Den lænligt Udkaarede var desværre kun en Præstesen; men hans Uniform var blaa, og hans Skjæg sort, hvorimod Baronens havde tynde gule Fræk paa Hagen.

Vor Hurtigløber Thomas blev de Elskendes Duepost og Contoiret var Bagklædningen af Niels Bugges Brystbillede i Vestibülen.

Dag, Correspondensen blev opdaget, men Postføreren ikke; thi han løb mellem H... og W... naar alle andre sov. En Dag ankommer en historisk og antiqvarisk Lærd fra Kjøbenhavn, eftersom han havde faaet at høre om de omtalte Billeder. Kammerherren selv viser ham det. Den Fremmede seer efter et muligt Maiermærke; og da han intet finder paa den rette Side, vender han Billedet om, og hvad finder man der, uden en lille trekantet Billet der slet ikke saae antik ud. Kammerherren stak den til sig i Taushed. Da den Fremmede var borte aabnede Herren Brevet, og fik deraf fuldt Lys i Sagen – Datterens Hjertesorg. – Kudskene fik strax efter Befaling at spænde for Chaisen, og Frøkenen at gjøre sig færdig til en Reise og snart trak de fire Svedfluxer det høie Herskab til A..... – Det var et Slags galant Fængsel, hvori Frøkenen blev bragt; Herren og Fruen – hendes Fæstere – vare Arrestforvarere. – Ja de havde tidsnok: inden Fangen kom vel af Vognen, fik Løberen Anviisning paa det nye Posthus, som hun paa Didreisen allerede havde oprettet – i Munden paa en af de Vildmænd, der stode som Skildvagter oven for Indgangstrappen.

Baronen arriverede endnu samme Dag. Det gik saa meget kjerligt til: hun baade kyssede og klappede ham; og Ingen skulde troe andet, end at hun var forelsket til op over begge Ører. Det var hun ogsaa, men ikke i den stakkels Baron.

Paa et Kammer i anden Etage blev Fangen indquarteret; og Tjenerne skiftedes til at holde Vagt i Gangen, der førte til Slottets eneste Ud- og Indgang.

En Morgen, som Herren og Fruen, og min Lidenhed sadde ved Thebordet, kommer den ene Tjener ind med et Lommeklæde, som han havde fundet under Frøkenens Vindue. »Bring hende det op!« sagde Herren. Men Fruen, som havde en finere Næse, tog Tørklædet fra hana, og eftersaa det i alle Hjørnerne medens hun lod Tjeneren gaae ud. »Bial!« raabte hun saa, »det er ikke Lottes Tørklæde – see her staar et B. Jeg vil væde paa, at denne Monsieur B. har været hos hende

inat. Gaae Du selv ud min Hjerte; og see vel til baade i Haven og paa Muren, om der ikke skulde være andre Kjendtegn paa et hemmeligt Stevnemøde.» – «Det vil jeg, sandt for Herren! ogsaa» svarede han, og gik.

Undersøgelserne lod ham opdage: at langs hen med Muren var Duggen aftraadt, og Græsset nedtraadt: at i en Gang som førte til den nordre Stakitport, var i Sandet synlige Trad frem og tilbage: samt at udenfor Porten havde staaet en Hest bunden, der havde trampet, og skrabt.

«Jeg vil, sandt for Herren!» – saaledes sluttede han sin Beretning, – «hellere vogte hundrede Gedder, end een ung Pige, naar hun faaer Nøkker. Synes Du som jeg, Mama! saa ville vi skikke hende tilbage og det i denne velsignede Dag. Saa faaer din Broder selv passe paa hende, det bedste han veed og kan.»

«Ja, min Hjerte! lad os det!» sagde hun – «Men» – lagde hun til – «er det ikke det sikkerste, at vi følge selv med; for sende vi hende allene bort, hvem veed saa hvad hun kunde hitte paa? Og Kudsken og Tjeneren kunne vi ikke forlade os paa.» – «Du har ret Mama!» svarede han. «Det siemmeste er: hvordan vi skulle faae hende herfra paa en god Maade; for Magten vil jeg paa ingen Maade bruge. – Det var dengang jeg paatog mig at være Vildtvogter; men det skal sandt for Herren, blive sidstegang!» –

«Lad Steen gaae op til hende!» siger Fruen, og spørge: om hun har Lyst at gjøre en Tuur med til H... Jeg gik; og see! hun havde strax Lyst, og kom heel paaklædt ned endnu førend de Gamle vare blevne færdige. – Der blev slet ikke talt noget om den formentlige Fænsten; og vi rullede af alle fire. – Midtvejs omtrent mellem A... og H... ligger en lille Bye, hvis Navn jeg heller ikke er for at tilkjendegive. I Byen boede en Præst, hvis Hauge rakte lige ud til den Vei, vi havde at kjøre. Som vi kom hen derimod, see vi Præstens Gartner – som ellers var en ret beleven Mand – en Kjøbenhavnner – Han plukker Blomster, og binder dem sammen i Smaakoste. – Da vi næsten ere komne lige ud for ham, lader det til, som blev han os nu først vaer. Han hilser, nærmer sig hurtigt, og springer over Diget til Vognen, idet han beder Kudsken holde. «Maae jeg ha' den Ære» raaber han «at offerere Herskabet nogle af mine Levkøjer! Jeg troer neppe der findes saa fuldkomne andensteds i Jylland.» Man takkede og modtog de blomstrende Foræringer. «Naar de kommer til Staden,» lagde han til,